

[Jens Møller.]

højrefløjen siger, dette er til skade for erhvervslivet. Det kunne jo tyde på, at der er en god balance i det, og det kan vi da kun være tilfredse med.

Kristeligt folkeparti havde gerne set, at venstre var med i forhandlingerne. Vi tror, det havde givet forliget større styrke. Vi vil nu efter de sidste forhandlinger, når der er faldet lidt ro over det, igen opfordre til, at der må blive optaget forhandlinger mellem regeringen og venstre, så vi forhåbentlig kan få et fornuftigt samarbejde i gang, et tilstrækkelig bredt samarbejde i gang hen over midten.

Forliget eller lovforslaget her må altså siges at være gavnligt, ret effektivt. Så må man hele tiden huske, hvad alternativet ville have været. Alternativet ville have været, at augustforliget gik på gulvet, det eneste hold, vi i øjeblikket har på den økonomiske udvikling herhjemme, og måske have udløst et valg, der, som det så ofte er sagt, ikke ville have løst nogen problemer.

I tiden, der kommer nu, vil kristeligt folkeparti følge udviklingen ganske nøje. Skulle der opstå situationer, der minder om den i sidste uge, vil vi være klar til øjeblikkelig at gå ind i nye forhandlinger imellem partier, der vil være med til det, altså midterpartierne, for at finde frem til måder, hvorpå vi kan imødegå disse ting. For det kan ikke være rigtigt, at mennesker skal fryse, fordi de ikke kan få brændsel, at børn måske skal blive syge, gamle sidde og ikke kunne få varme, må ligge i sengen hele dagen osv., osv. Her må det være det offentlige sag at gribe ind og sikre disse mennesker de nødvendige forsyninger.

Med hensyn til bistandsloven kan vi sige, at der har været eksempler på, strejkende har kunnet få penge efter bistandsloven, sådan at de altså så at sige har kunnet strejke på skatteydernes regning. Det er naturligvis helt urimeligt, at det kan ske. Der må gøres noget på dette område, selv om vi naturligvis heller ikke skal falde i den anden grøft, for det skal jo heller ikke være sådan, at familien skal lide nød, fordi far strejker.

Kristeligt folkeparti vil altså medvirke til dette lovforslags positive gennemførelse.

Knud Jespersen (DKP):

Det var jo som sædvanlig gribende at høre hr. Jens Møllers tale. Man må ikke have lov til

at blive ked af det eller fryse. Bliver man gammel, må man helst heller ikke blive syg, og hvis far strejker, så skal man også have mulighed for at få lidt penge, men man skal ikke have dem efter bistandsloven. Jeg ved ikke, hvor man så skal have dem. Det ved hr. Jens Møller måske.

Jeg kan godt forstå, hr. Jens Møller var meget glad. Han talte jo næsten som nationens fører i dag. Det er et come-back for denne kuk-kuk-plan, som alle var meget utilfredse med, og som hr. Anker Jørgensens regering nu har accepteret. Der er grund til at glæde sig over de få udvalgte rettroende principfasthed i det kristelige folkeparti. Jeg vil ikke genere folk, der har en kristen opfattelse. Jeg vil bare sige, at jeg håber ikke, at nogen af dem, der er svage, syge eller arbejdsløse, i højere grad skal blive afhængige af kristeligt folkeparti. Så vil jeg sige: arme syndere, så gå det helt galt.

Men jeg skal prøve at beherske mig og i stedet kaste mig lidt over nogle af de ting, som dels har været i debatten, dels noget af det, der har med selve lovforslaget at gøre.

Jeg lagde mærke til, at hr. Ninn-Hansen holdt en tale om et beredskab, et beredskabsværn. Vi har hjemmevern, og vi har civilforsvar, og vi skal nu også have et beredskabsværn. Hr. Ninn-Hansen sagde endvidere, at det jo ikke går, at en ikke særlig stor gruppe skal skabe problemer for en hel nation og for de mange uskyldige. Jeg er meget enig med hr. Ninn-Hansen, men denne lille, ikke særlig store og måske heller ikke den mest begavede gruppe, der har været med til at skabe sådanne problemer, findes jo i det konservative folkeparti. Deres kamp for ligesom at genskabe noget af det, der var i 1930erne, at hvis folk strejker, skal man kunne sætte strejkebrydere ind, og samfundet skal beskytte dem, har skabt problemer. Vi har haft store diskussioner om, hvor nødvendigt det var, at fysiske blokader og alt andet blev forbudt. Det står man og taler om i december måned, hvor man om 20 dage eller sådan noget vil sige, at nu skal vi være barmhjertige over for alle mennesker. Men samtidig har man ført en politik, der har betydet over 120.000 arbejdsløse, en politik, hvor man har lavet adgangsbegrænsning, hvor man har taget fra de gamle og de syge, hvorefter man står her og taler med dobbelt tunge og siger, at det, det drejer sig om, er, at en lille gruppe ikke skaber store vanskeligheder for en stor gruppe i hele befolkningen.